

IV b 1
Rapsel
Wikström

Otto Bagge.

C. M. Carlander
vänkapsfullt af förfz

Till min vän landskapsmålaren
P. Ekström.

Tämd.

Der ljunna windarna yrde
ut öfwer förbrända fält
ditt tumlande lopp du styrde
och gnäggade ystert och gält.

Snabbt bar det hän öfwer steppen
wid ilande flodens swall
der stundom du fuktade läppen
och sköljde din bringa fall.

Den främsta bland wilda hjorden,
du stormade fram med behag,
och ängsligt suckade jorden
wid hofwarnas dånande slag.

Hur fäckt ditt hufvud du höjde
uti kamraternas ring
der alla halsarna böjde
då stolt du såg dig omkring!

Hur skyggt ditt öra du spände
wid minsta knäpp eller kny
och bort lifsom bligten rände
och doldes af dammets skyl

Om dagen du såg blott himlen
och solen och öfnens rum,
om natten blott stjernewimlen
och jorden så svart och skum.

Men allt du egde. Ej stängsel
det fans för din fria håg,
och aldrig du pröfwat ett fängsel,
obunden som wind, som wåg.

Så kom den dag då en snara
man slungade kring din hals,
och fänge du råfode wara
förr'n något du anade alls.

Hur än du i kampen wred dig
och dröp utaf skum och blod,
till marken man ryckte ned dig
och stäckte ditt ädla mod.

Man in i ett stall dig stängde
och band dig framtill och bak.
Med pissan din hud man slängde
till des du blef riktigt spak.

Hos dig då kunde man lära
hwad wäld och nesa förmå:
Snart wiste du tygel bära
och bar den rätt ledigt ändå.

Tu är du en träl och har en
djup skråma på benet bränd.
Tu kråmar du dig när bojaren
dig sneker på man och länd.

Ur marmorkrubba du spisar
och drier ur kopparko.
I gyllne schabrak du dig wisar
och skåms ej att bära sko. —

Men ute på steppen dansar
din hjord i lekande språng
och swänger de yfwiga swansar
och skriar med buller och bång.

Der trafwar i slutna hopar
de wilda hästarnas stam
när stormwinden lustigt sopar
ut öfwer tusworna fram

Om en gång till dem du stäl dig
att andas den fria slägt,
de stola sparka i hjäl dig
som kunde förneka din slägt.

Arvid Vifström.

Femte upplagan.

Helsingfors 1887. Weilin & Göös' aktiebolags boktryckeri.

599

Gellingsia 1887. Weilin ja Göös'in osakeyhtiön kirjapainossa.

Suomentanut Quoffo.

Jos mennä nyt uskaltaitti
luo kylvähtyn heinos sun,
niin fuoleman-pottun satiti
häpceelläsi ansaitum.

Utin, tuo sekytön jutus hellä
kuih tuuli nyt lentää saa,
estettä ei tunne se hellä,
avoimia on esää sen maa

Kas launnaas tuoll' aromalla!
Wapamaa se leittise,
äänellähän woinafralla
losta se hienillee.

Kesytetty.

Mis' soipea tuuli lensi
yl' aukion poltetun,
myös sume sun juoksus ensi
ja siellä soi hirmus sun.

Topeena ja siell' arotuulta
ja wirtoja seurajit,
ja niissä sä rintaa, huulta
waahtoowia wilwoitit.

Laumastasi hurjast' tuolla
sa ain' olit ensimmä,
maa itse huokasi huolla,
kun löit karioitasi sä.

Ja kuin' kohos urhea pääsi
piiristä kumppanies!
Nöyryyttäpä heille wain sääsi
siell' ylpeä katsehes.

Kuin', kun kolauksen kuuli
siell' arka korwasi sun,
sä syöksyit pois kuni tuuli
ja kätkeyit tomuhun!

Päiwällä sä näit walosalla
waan aawikon tuon awaran
ja yöllä näit tähtien alla
maan mustana uinuawan.

Nut kaiff' oli sun. Ei salpaa
siell' ollut estehenäs,
et orjuutt' tuntenut halpaa,
waan huoleton ol' elämäs.

Tul' aika, kun faulahas ansa
yht'äkkiä lingottiin
ja, onneton, ferrasansa
wangiksi sa tehtiin niin.

Merisä waiff' kamppailtkin,
niin turh' oli pometyös.
Wiruisjasi maata pitkin
uljuutesti uupui myös.

Sa tallihin pantiin sitten,
nisj' olla sait wanfina waan,
ja ruoska sai suomijiltten
sun kohtakin talttumaan.

Sa tiedon meille voit antaa,
minj' aikahan kuri saa:
Kohj' taisit suitjia kantaan
kuin kunnian tawaraa.

Nyt naarnua poltettua
waiff' orjana kannaikkin,
niin toj' ilahuttaa sua
hywäileminen pajarin.

Wain marmoriseimeä käytät
nyt atriapöytänä sä,
kullattua loimea näytät,
ett' fenfiä nyt häpeä. —

Kas laumaas tuoll' aromaalla!
Wapaana se leikitsee,
äänellähän wimakkaalla
ilosta se hirmuilee.

Niin, tuo kesytön sukus siellä
kuin tuuli nyt lentää saa,
esteitä ei tunne se tiellä,
awoimma on eessä sen maa

Jos mennä nyt uskaltaisit
luo hyljätyn heimos sun,
niin fuoleman-potkun saisit
häpeelläsi ansaitun.

Suomentanut T. Hoffo.

665

Genie nappagan
Helsingfors 1887. Weilin & Göös' artibeologs befrändert.

Arvid Nilström.

Om en gång till dem du följt dig
att andas den fria lägt,
de föla sparta i hjält dig
som funde förneta din lägt.

Der traktar i slutna hoppar
de villda hästarnas stam
när stormvinden lustigt soppar
ut öfver hufvorna fram

Men ute på steppen dansar
din hjerd i lefande språng
och svänger de ståtliga svansar
och stritar med buller och bång.

C. M. Carlander
med minnesgod vänskap
af författaren

H. A. Wikström

Gewiss! die Gottheit macht das Beste,
Aus Moriendo Melodie
Und aus dem Kampf das göttlich Feste,
Die Allbelebungs-Harmonie.

Thorild.

Fallna barr.

På marken växa blommorna opp,
de knoppas, dofta, och dö så fort.
Det är i det hela just ingenting,
och gäller icke heller stort.

I hjertat växa känslorna opp,
de vakna och sakna, men dö ej fort.
Det är i det hela just ingenting,
och gäller icke heller stort.

Victor Emanuel Öman.

Hon mig älskar icke längre,
och jag älskar ännu henne.

O, hvad var väl då vår kärlek?

Var som våren hennes kärlek
frisk och ödmjuk, blid och trotsig?
Var han liksom varma sommarn
ljuft harmonisk, underfager?
Var han sist som när om hösten
man på kulna heden fryser
och på hemmets brasa tänker?

Och min kärlek, säg, hvad var han?

Var han morgon före morgon,
middag förr än middag kommit,
sedan natt med gryningsstrimma,

natt med töckensol i zenit,
natt med purpursky i vester?

Hvarför skildes så vi båda?

Foga tvenne eldar samman.
Då blir lågan alltid högre.
Skilj dem sedan och gjut vatten
ymnigt endast på den ena.
Då skall denna kanske slockna
genast, men för visst omsider.
Låt den andra åter brinna,
flämta, synas sist förkolnad.
Ack, hvem vet, om då ej bränder
ännu glöda under askan?

Vi som förr hvar andra älskat,
huru är oss nu till sinnes?

Hon är lycklig, jag det icke.

Men hvad är väl jordisk lycka
hädanefter för oss tvenne?

Glömma kan man ej. Vi kunna
det i tidens tid ej heller.

Dock om lycka är att lifvet
gifvit outsäglich sällhet,
gifvit sorgens bästa gåfva,
kraft att kämpa, motgång bära
och att segra understundom,
styrkt än mera idealen,
skärpt ens sympati för allting
som med bistra öden brottas,
skänkt ett hopp som genomtränger
helvetets och skärselds flammor
för att sist i paradiset
Beatrice återvinna —

då är jag ej utan lycka,
hvad mig timar än i världen.

Hvad är lyckan då för henne?

Allt, ty hon en amman älskar
och har vunnit återkärlek.

Väl! Så må hon vara lycklig,
lycklig genom hela lifvet
samt så varmt, så varmt välsignad
som af mig den ljung som blommar,
såsom klara toners välljud
af den förr med döfhhet slagna,
som det fria, framtidsstarka
af en ädel grubblarhjerna,
som af arma jorden solen,
fosterlandet af de tappra
och ett barn utaf sin moder!

Fallna barr på stig i skogen!

I ha'n lysts af himmelns klarhet
och af regnets skurar svalkats.
Er naturens starka krafter
ofta sällsamt genombäfvat.
I ha'n lefvat, och I döm ej,
endast undergån förvandling
mot en nyväckt glädjes irring,
mot ett sorgomfamnat vemod.

Fallna, stackars barr, hvad ären
I, då arbetsamma myror
till sin stack er långsamt släpa?

Ack, det samma såsom förut,
liksom nu och framgent ständigt:

Stoft bland brokigt jordiskt vimmel —
glömda spår af livvets tummel —
skräp som evigt omgestaltas —
exponenter för det lilla
hvilket alltid värms och hägnas
af all godhets kärleksstråle,
fast han stundom tycks fördunklad,
tycks fördunklad allt för länge.

Fallna barr!

(17. maj 1887.)

Horatio.

När våren kommer, då vakna sipporna
till fröjd på den gröna grund;
då värmas ängarne, hafvet och klipporna,
då sjunga foglar i lund.

När våren kommer, då minnas flickorna
sina älskare på nytt,
då sticker jag händerna i fickorna
och tänker på dagar, som flytt.

Victor Emanuel Öman.

17 exemplar.

Helsingfors 1887. Finska Litteratur-Sällskapets tryckeri.

